

Arrest

nr. 274 589 van 24 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op X 2001 in X. U woonde tot uw vertrek uit uw geboorteland in El Espino, in het departement Usulután. Daar woonde u samen met uw moeder (...), uw jongere zus (...) en uw jongere broer (...). Uw moeder baatte een voedingswinkel uit in het huis van uw grootmoeder langs vaderskant. U hielp uw moeder zeer regelmatig in de winkel, net als uw zus. Uw vader emigreerde naar de VS toen uw moeder zwanger was van uw broer David, in 2006. Ondanks de wens van uw moeder om te scheiden van uw vader, is de

echtscheidingsprocedure vastgelopen. De relatie van uw ouders is echter voorbij en u hebt geen contact meer met uw vader.

U werkte de middelbare school af in november 2018, in het Complejo Educativo Canton El Espino. In het kader van het laatste jaar van uw studies deed u 250u aan maatschappelijk werk. U had daarbij gekozen voor een project waarbij u 5 of 6 volwassenen thuis bezocht om hen te alfabetiseren. Daarnaast werkte u ook sinds u 14 of 15 jaar oud was vrijwillig voor het ziekenhuis en de kerk van El Espino. Voor het ziekenhuis deed u huisbezoeken in het kader van de opvolging van de fysieke ontwikkeling van kinderen tussen 0 en 3 jaar oud. In de kerk voorzag u opvang en animatie van kleine kinderen tussen 1 en 3 jaar tijdens de misdiensten.

In september 2018 werd u persoonlijk geconfronteerd met bendeleden. Er gingen veel bendeleden naar uw school, die daar ook bijwijken wapens naar toe meebrachten en toonden aan andere studenten. Op een dag in dat jaar werd u onderweg naar huis achtervolgd door een groepje bendeleden. Toen u achterom keek, gebaarde één van hen dat u naar hem moest komen, hetgeen u niet deed. U kwam bevend thuis, en u begon een veelheid aan sms'jes te ontvangen van een onbekend nummer. Uit de context bleek dat de berichten, die zeer agressief en dreigend waren, van de persoon waren die u had gewenkt. U geraakte erg van streek en bleef vervolgens enkele dagen thuis. Hoewel u nooit antwoordde op de berichten, kreeg u sindsdien een eindeloze stroom van zulke sms'jes opgestuurd van dat nummer. U ging sindsdien nooit meer alleen naar buiten, maar werd steeds vergezeld door uw zus, moeder of iemand anders. Door deze situatie voelde u zich erg slecht. U sprak uw moeder aan over uw benarde situatie, en zij trachtte uw vader in de VS er tevergeefs van te overtuigen dat hij u de toestemming zou geven om het land te verlaten.

U werd naast die belaging per sms ook 4 keer bedreigd met een pistool. Tussen oktober en november 2018 werd u zo bedreigd door bendeleden die bij uw belager hoorden, en die wilden dat u zou doen wat hij u opdroeg. Anders zouden u en uw familieleden daar de gevolgen van dragen. Rond november 2018 slaagde uw advocaat erin om u een paspoort te laten aanmaken, zodat u de voorbereidingen kon treffen om El Salvador te verlaten. U besliste toen om uw simkaart te vernietigen zodat u niet meer kon gecontacteerd worden per sms. Eind november 2018 kreeg u dan een brief op school, waarin uw belager u schreef dat u niet zomaar aan hem kon ontsnappen door uw gsm weg te doen. U werkte vervolgens het schooljaar af.

U vertrok op 29 december 2018 samen met uw moeder (...), uw jongere zus (...) en uw jongere broer (...) met het vliegtuig uit El Salvador en kwam toe in België op 30 december 2018. Uw moeder diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 18 januari 2019. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van uw moeder ook in naam van u, uw zus en broer als vergezellende minderjarigen ingediend. Vervolgens diende u op 12 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in in België

U legde uw originele paspoort neer ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in

verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Er dient te worden opgemerkt dat uw moeder, (...), een verzoek om internationale bescherming in België ingediend heeft op 18 januari 2019, dat op 20 april 2020 werd geweigerd door het CGVS. In haar arrest bevestigde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze weigeringsbeslissing op 19 maart 2021. Zowel het CGVS als de RVV oordeelden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door uw moeder ingeroepen asielmotieven. U vermeldde kort sommige elementen van het asielrelaas van uw moeder die door het CGVS en de RVV als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Die elementen betreffen voornamelijk dat er geld werd gevraagd door de bendes (NPO, P.24). In de weigeringsbeslissing die uw moeder ontving (zie beslissing CGVS en arrest RVV (...), administratief dossier) wordt geargumenteed dat deze afpersing niet geloofwaardig is. Die beoordeling ondermijnt bij voorbaat uw asielrelaas, in het algemeen en in het bijzonder betreffende die verklaringen omtrent afpersing.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u aanhaalde, en op basis waarvan u verklaarde te zijn gevlucht uit El Salvador. U gaf aan dat u een vrees koesterde ten opzichte van uw land van herkomst ten gevolge van een zeer opdringerig bendelid, dat u vanaf september 2018 maandenlang meer dan 10 berichten per dag zou hebben opgestuurd, telkens als u buitenkwam of ergens heen ging (NPO, P.14). U beschreef de inhoud van die berichten: "wie denk jij wel dat je bent, dat je me niet gehoorzaamt", "je moet doen wat wij van je eisen, anders weet je wel wat je te wachten staat" (NPO, P.10). Die berichten schreef het bendelid volgens u met het volgende in het achterhoofd: "dat ik moest komen wanneer hij me riep, omdat hij me ergens naar wilde meenemen, ik weet niet waar. Hij wilde me ontvoeren en iets met me doen" (NPO, P.16). Dat bendelid belaagde u met andere woorden om u dus te doen gehoorzamen, zodat u zou doen wat hij u opdroeg, en zodat u vrijwillig met hem zou meegaan. U bent hier echter nooit op ingegaan: "Ik heb nooit geantwoord" (NPO, P.10); "Ik heb nooit een persoonlijk gesprek met hem gevoerd" (NPO, P.14).

De agressieve toon van de berichten indachtig was het bendelid opvallend afstandelijk. U wist zelfs zijn naam niet (NPO, P.13). Hoewel hij u naar hem toe riep, bleef hij altijd op een afstand en koos hij er vooral voor om u via sms of via zijn vrienden te benaderen: "Ik ontving enkel die berichten en las die en dat is alles" (NPO, P.14); "Zoals ik voordien al heb gezegd, wanneer hij me volgde, dan spraken ze me toe, dan riepen ze me toe dat ik naar daar moest komen. Maar steeds van ver, nooit van dichtbij. Ik draaide me dan om, om te kijken en ik zag hem dan daar. En hij riep me ook naar hem toe. Maar van dichtbij nooit. [...] Hij hield zich altijd op een afstandje" (NPO, P.15); "Hijzelf is nooit komen spreken, maar zijn vrienden wel" (NPO, P.16). Die vrienden van het bendelid bedreigden u daarbij tot 4 maal toe met een pistool. Die specifieke bedreigingen vonden plaats in oktober en november 2018, en waren telkens vrij gelijkaardig: het doel was wederom dat u hen zou gehoorzamen: "Hij heeft dat wapen dan op mijn middel gericht en gezegd dat ik moest doen wat hij me zei. 'Als ik je zeg dat je ergens heen moet gaan, dan ga je daarheen. Dus anders weet je wat er te gebeuren staat', zei die nog" (NPO, P.10). Ook uw familie werd daarbij bedreigd: "als ik daartegen nog weerstand zou bieden, dan zouden ze met mijn familie beginnen. Omdat ik ongehoorzaam was tegenover hen. Ze zouden beginnen met mijn familie zodat ik zou inzien wat ongehoorzaamheid inhield" (NPO, P.17). Deze ernstige bedreigingen en voortdurende belaging ten spijt voldeed u nooit aan de verwachting van de bende om aan hen te gehoorzamen. U antwoordde nooit op de berichten die u gestuurd werden, noch ging u ooit in op de vraag van het bende lid om te komen wanneer u dat gevraagd werd (zie supra). Niettemin maakte de bende haar bedreigingen nooit hard.

Integendeel, nadat u uw simkaart had vernietigd, hetgeen u eind november 2018 deed toen de beslissing was genomen dat u El Salvador zou verlaten, stopte de stroom aan sms'jes ook. U ontving eind november 2018 nog een brief op school van het belagende bendelid, zeggende dat u niet aan hem zou ontsnappen ook al ontdeed u zich van uw gsm (NPO, P.13), en u kreeg later nog vriendschapsverzoeken op facebook van mensen die bij hem hoorden (NPO, P.20). Met uitzondering van die feiten stopte de persoonlijke belaging van het bendelid dat u zo kwelde (NPO, P.20). Wanneer u gevraagd werd hoe het kwam dat het bendelid, dat zo geobsedeerd door u was, gewoon leek te aanvaarden dat u hem telkens afblokte, antwoordde u: "Ik weet niet of hij dat aanvaard heeft, maar ik geloof dat hij geen andere optie had" (NPO, P.20). Nochtans was u nadat u uw simkaart had vernietigd en had beslist om het land te verlaten nog een maand in El Salvador, en in die periode hebt u uw "leven gewoon doorgezet" (NPO, P.21). De benedeleden hadden u dus nog steeds persoonlijk kunnen vervolgen, aangezien "ze wisten dat we nog altijd daar waren, dat we ons daar nog bevonden" (NPO, P.21). Waarom zij u sindsdien niet verder persoonlijk viseerden is dan ook hoogst onduidelijk. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

De vele bedreigingen aan uw adres hadden u tot het nemen van veiligheidsmaatregelen genoopt: "Ik ben dan ook opgehouden met alleen naar buiten te komen. Ik was altijd in het gezelschap van mijn moeder, mijn zus, of iemand anders, nooit alleen, uit angst. Ik bleef dan berichten krijgen" (NPO, P.10). Ondanks deze begeleiding van uw zus, en de vele tijd die u daarnaast op school en in de winkel met elkaar doorbracht, wist uw zus opvallend genoeg enkel dat u belaagd werd door een bendelid omdat u het haar verteld had, en had zij nooit iets gemerkt van een stroom aan sms'jes die u ontving (NPO (...), P.8). Daarnaast legde u omtrent uw handel en wandel zeer tegenstrijdige verklaringen af. Enerzijds verklaarde u dat u zichzelf isoleerde: "ik kon niet buitenkomen, enkel nog naar school gaan. Ik kende ook geen rust [...] Dat ik niet meer naar de les wilde, dat ik nergens meer heen wilde" (NPO, P.10). Anderzijds bleef u nog lang na het begin van de belaging vrijwilligerswerk doen voor de kerk en het ziekenhuis van El Espino, en stopte u daar slechts mee om redenen die volledig los staan van die belaging: "In het ziekenhuis en in de kerk ben ik gestopt in de laatste week van november. Ik wil zeggen, rond 18 of 20 november, iets in die aard. Want ik had daar een vorm van een contract lopen, tot een bepaalde datum, en ik kon dat dus niet voordien opzeggen" (NPO, P.19). Dat u in een noodsituatie contracten van onbetaald vrijwilligerswerk (NPO, P.5) niet kon opzeggen is allesbehalve geloofwaardig, temeer u bevriend was met de verantwoordelijke van het ziekenhuis (NPO, P.4). Overigens situeerde u de einddatum van uw werk in het ziekenhuis aanvankelijk pas eind december 2018, en verklaarde u dat u dat werk slechts had opgegeven omdat u naar België kwam: "we zijn naar België gereisd en dan ben ik moeten stoppen" (NPO, P.5). Uw vermeende isolatie en veiligheidsmaatregelen staan tevens in schril contrast met de beschrijving van uw vrijwilligerswerk: "Omdat ik de hele dag buitenshuis was. Ik zat nooit thuis. En dus zag ik ze zowat overal. Want ik hing dan hier rond, dan weer daar. Ik liep bijna mijn hele gemeenschap af, vanwege de dingen die ik deed. 's Ochtends de kinderen, 's avonds de ouderen. Ik ging van huis tot huis. Dan kwam ik ze op de ene plek tegen, dan liep ik ze weer op een andere plek tegen het lijf. Hier en daar ontmoetten we elkaar" (NPO, P.19). Niet enkel gaat deze beschrijving van uw dagelijkse activiteiten rechtstreeks in tegen uw verklaring dat u enkel voor school buitenkwam, bovendien is het allerm minst aannemelijk dat u op deze drukke dagen telkens begeleid werd door uw moeder of uw zus, zoals u ook had verklaard (zie supra). Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Hoewel u in december 2018 niet meer persoonlijk gevisieerd werd (zie supra), vonden er volgens uw verklaringen wel nog steeds incidenten plaats: "We zagen nog steeds van alles gebeuren. Ze vroegen ons om geld, om spullen. [...] Dus het is niet zo dat ze niets meer deden, de dingen gingen nog altijd verder" (NPO, P.21). U ging tijdens het persoonlijk onderhoud echter niet dieper in op incidenten waarbij u geld of spullen zou gevraagd zijn geweest, en hield het uitsluitend bij blote beweringen over zulke gevallen van afpersing. Bovendien werd, zoals eerder in deze beslissing reeds werd vermeld, het verzoek om internationale bescherming van uw moeder geweigerd omwille van haar ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen omtrent afpersing in haar winkel (zie supra). U vermeldde daarnaast een incident waarbij benedeleden zich voordeden als politieagenten om zich toegang tot uw huis te verschaffen. U kon dat vermijden door de deur simpelweg niet open te doen (NPO, P.21). Ook dit incident kan bezwaarlijk als zwaarwichtig genoeg worden beoordeeld opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Het verzoek van uw broer (...) wordt niet ontvankelijk verklaard omdat hij er niet in slaagde eigen feiten aan te halen die voor hem een apart verzoek rechtvaardigden, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als jonge vrouwelijke studente op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- Schending van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 48/6 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - de schending van de materiële motiveringsverplichting ;*
- Schending van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ;*
- Schending van de motiveringsplicht ;*
- Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.”*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden opgemerkt dat uw moeder, (...), een verzoek om internationale bescherming in België ingediend heeft op 18 januari 2019, dat op 20 april 2020 werd geweigerd door het CGVS. In haar arrest bevestigde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze weigeringsbeslissing op 19 maart 2021. Zowel het CGVS als de RVV oordeelden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door uw moeder ingeroepen asielmotieven. U vermeldde kort sommige elementen van het asielrelaas van uw moeder die door het CGVS en de RVV als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Die elementen betreffen voornamelijk dat er geld werd gevraagd door de bendes (NPO, P.24). In de weigeringsbeslissing die uw moeder ontving (zie beslissing CGVS en arrest RVV (...), administratief dossier) wordt geargumenteed dat deze afpersing niet geloofwaardig is. Die beoordeling ondermijnt bij voorbaat uw asielrelaas, in het algemeen en in het bijzonder betreffende die verklaringen omtrent afpersing.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u aanhaalde, en op basis waarvan u verklaarde te zijn gevlucht uit El Salvador. U gaf aan dat u een vrees koesterde ten opzichte van uw land van herkomst ten gevolge van een zeer opdringerig bendelid, dat u vanaf september 2018 maandenlang meer dan 10 berichten per dag zou hebben opgestuurd, telkens als u buitenkwam of ergens heen ging (NPO, P.14). U beschreef de inhoud van die berichten: “wie denk jij wel dat je bent, dat je me niet gehoorzaamt”, “je moet doen wat wij van je eisen, anders weet je wel wat je te wachten staat” (NPO, P.10). Die berichten schreef het bendelid volgens u met het volgende in het achterhoofd: “dat ik moest komen wanneer hij me riep, omdat hij me ergens naar wilde meenemen, ik weet niet waar. Hij wilde me ontvoeren en iets met me doen” (NPO, P.16). Dat bendelid belaagde u met andere woorden om u dus te doen gehoorzamen, zodat u zou doen wat hij u opdroeg, en zodat u vrijwillig met hem zou meegaan. U bent hier echter nooit op ingegaan: “Ik heb nooit geantwoord” (NPO, P.10); “Ik heb nooit een persoonlijk gesprek met hem gevoerd” (NPO, P.14).

De agressieve toon van de berichten indachtig was het bendelid opvallend afstandelijk. U wist zelfs zijn naam niet (NPO, P.13). Hoewel hij u naar hem toe riep, bleef hij altijd op een afstand en koos hij er vooral voor om u via sms of via zijn vrienden te benaderen: “Ik ontving enkel die berichten en las die en dat is alles” (NPO, P.14); “Zoals ik voordien al heb gezegd, wanneer hij me volgde, dan spraken ze me toe, dan riepen ze me toe dat ik naar daar moest komen. Maar steeds van ver, nooit van dichtbij. Ik draaide me dan om, om te kijken en ik zag hem dan daar. En hij riep me ook naar hem toe. Maar van dichtbij nooit. [...] Hij hield zich altijd op een afstandje” (NPO, P.15); “Hijzelf is nooit komen spreken, maar zijn vrienden wel” (NPO, P.16). Die vrienden van het bendelid bedreigden u daarbij tot 4 maal toe met een pistool. Die specifieke bedreigingen vonden plaats in oktober en november 2018, en waren telkens vrij gelijkaardig: het doel was wederom dat u hen zou gehoorzamen: “Hij heeft dat wapen dan op mijn middel gericht en gezegd dat ik moest doen wat hij me zei. ‘Als ik je zeg dat je ergens heen moet gaan, dan ga je daarheen. Dus anders weet je wat er te gebeuren staat’, zei die nog” (NPO, P.10). Ook uw familie werd daarbij bedreigd: “als ik daartegen nog weerstand zou bieden, dan zouden ze met mijn familie beginnen. Omdat ik ongehoorzaam was tegenover hen. Ze zouden beginnen met mijn familie zodat ik zou inzien wat ongehoorzaamheid inhield” (NPO, P.17). Deze ernstige bedreigingen en voortdurende belaging ten spijt voldeed u nooit aan de verwachting van de bende om aan hen te gehoorzamen. U antwoordde nooit op de berichten die u gestuurd werden, noch ging u ooit in op de vraag van het bende lid om te komen wanneer u dat gevraagd werd (zie supra). Niettemin maakte de bende haar bedreigingen nooit hard.

Integendeel, nadat u uw simkaart had vernietigd, hetgeen u eind november 2018 deed toen de beslissing was genomen dat u El Salvador zou verlaten, stopte de stroom aan sms'jes ook. U ontving eind november 2018 nog een brief op school van het belagende bendelid, zeggende dat u niet aan hem zou ontsnappen ook al ontdeed u zich van uw gsm (NPO, P.13), en u kreeg later nog vriendschapsverzoeken op facebook

van mensen die bij hem hoorden (NPO, P.20). Met uitzondering van die feiten stopte de persoonlijke belaging van het bendelid dat u zo kwelde (NPO, P.20). Wanneer u gevraagd werd hoe het kwam dat het bendelid, dat zo geobsedeerd door u was, gewoon leek te aanvaarden dat u hem telkens afblokte, antwoordde u: "Ik weet niet of hij dat aanvaard heeft, maar ik geloof dat hij geen andere optie had" (NPO, P.20). Nochtans was u nadat u uw simkaart had vernietigd en had beslist om het land te verlaten nog een maand in El Salvador, en in die periode hebt u uw "leven gewoon doorgezet" (NPO, P.21). De benedeleden hadden u dus nog steeds persoonlijk kunnen vervolgen, aangezien "ze wisten dat we nog altijd daar waren, dat we ons daar nog bevonden" (NPO, P.21). Waarom zij u sindsdien niet verder persoonlijk viseerden is dan ook hoogst onduidelijk. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

De vele bedreigingen aan uw adres hadden u tot het nemen van veiligheidsmaatregelen genoopt: "Ik ben dan ook opgehouden met alleen naar buiten te komen. Ik was altijd in het gezelschap van mijn moeder, mijn zus, of iemand anders, nooit alleen, uit angst. Ik bleef dan berichten krijgen" (NPO, P.10). Ondanks deze begeleiding van uw zus, en de vele tijd die u daarnaast op school en in de winkel met elkaar doorbracht, wist uw zus opvallend genoeg enkel dat u belaagd werd door een bendelid omdat u het haar verteld had, en had zij nooit iets gemerkt van een stroom aan sms'jes die u ontving (NPO (...), P.8). Daarnaast legde u omtrent uw handel en wandel zeer tegenstrijdige verklaringen af. Enerzijds verklaarde u dat u zichzelf isoleerde: "ik kon niet buitenkomen, enkel nog naar school gaan. Ik kende ook geen rust [...] Dat ik niet meer naar de les wilde, dat ik nergens meer heen wilde" (NPO, P.10). Anderzijds bleef u nog lang na het begin van de belaging vrijwilligerswerk doen voor de kerk en het ziekenhuis van El Espino, en stopte u daar slechts mee om redenen die volledig los staan van die belaging: "In het ziekenhuis en in de kerk ben ik gestopt in de laatste week van november. Ik wil zeggen, rond 18 of 20 november, iets in die aard. Want ik had daar een vorm van een contract lopen, tot een bepaalde datum, en ik kon dat dus niet voordien opzeggen" (NPO, P.19). Dat u in een noodsituatie contracten van onbetaald vrijwilligerswerk (NPO, P.5) niet kon opzeggen is allesbehalve geloofwaardig, temeer u bevriend was met de verantwoordelijke van het ziekenhuis (NPO, P.4). Overigens situeerde u de einddatum van uw werk in het ziekenhuis aanvankelijk pas eind december 2018, en verklaarde u dat u dat werk slechts had opgegeven omdat u naar België kwam: "we zijn naar België gereisd en dan ben ik moeten stoppen" (NPO, P.5). Uw vermeende isolatie en veiligheidsmaatregelen staan tevens in schril contrast met de beschrijving van uw vrijwilligerswerk: "Omdat ik de hele dag buitenshuis was. Ik zat nooit thuis. En dus zag ik ze zowat overal. Want ik hing dan hier rond, dan weer daar. Ik liep bijna mijn hele gemeenschap af, vanwege de dingen die ik deed. 's Ochtends de kinderen, 's avonds de ouderen. Ik ging van huis tot huis. Dan kwam ik ze op de ene plek tegen, dan liep ik ze weer op een andere plek tegen het lijf. Hier en daar ontmoetten we elkaar" (NPO, P.19). Niet enkel gaat deze beschrijving van uw dagelijkse activiteiten rechtstreeks in tegen uw verklaring dat u enkel voor school buitenkwam, bovendien is het allerm minst aannemelijk dat u op deze drukke dagen telkens begeleid werd door uw moeder of uw zus, zoals u ook had verklaard (zie supra). Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Hoewel u in december 2018 niet meer persoonlijk geïnterviewd werd (zie supra), vonden er volgens uw verklaringen wel nog steeds incidenten plaats: "We zagen nog steeds van alles gebeuren. Ze vroegen ons om geld, om spullen. [...] Dus het is niet zo dat ze niets meer deden, de dingen gingen nog altijd verder" (NPO, P.21). U ging tijdens het persoonlijk onderhoud echter niet dieper in op incidenten waarbij u geld of spullen zou gevraagd zijn geweest, en hield het uitsluitend bij blote beweringen over zulke gevallen van afpersing. Bovendien werd, zoals eerder in deze beslissing reeds werd vermeld, het verzoek om internationale bescherming van uw moeder geweigerd omwille van haar ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen omtrent afpersing in haar winkel (zie supra). U vermeldde daarnaast een incident waarbij benedeleden zich voordeden als politieagenten om zich toegang tot uw huis te verschaffen. U kon dat vermijden door de deur simpelweg niet open te doen (NPO, P.21). Ook dit incident kan bezwaarlijk als zwaarwichtig genoeg worden beoordeeld opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Het verzoek van uw broer (...) wordt niet ontvankelijk verklaard omdat hij er niet in slaagde eigen feiten aan te halen die voor hem een apart verzoek rechtvaardigden, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als jonge vrouwelijke studente op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten verzoeksters individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Verzoekster voert aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychologische kwetsbaarheid bij de beoordeling van bijzondere procedurele noden en bij het beoordelen van het asielrelaas en de nood aan subsidiaire bescherming.

Verzoekster geeft hierbij te kennen dat zij op het moment van de feiten minderjarig was en werd blootgesteld aan fysiek, psychisch en seksueel geweld, dat zij bijzonder kwetsbaar was en is en het hierdoor tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijk had erover te praten. Verzoekster citeert vervolgens uit de notities van haar persoonlijk onderhoud waaruit dit moet blijken. Zij herhaald te hebben aangehaald dat zij door bendeleden meermaals onder bedreiging van een wapen overvallen is, hetgeen een ernstige vorm van psychische geweld is. Voorts stelt zij bang te zijn geweest om verkracht te worden, waardoor er voor haar een ernstige gevaar was voor seksueel geweld. Aangezien zij de “bevelen” negeerde werd zij maandenlang gestalkt via berichten en achtervolgd, hetgeen volgens verzoekster een ernstige vorm van belaging en psychisch geweld uitmaakt. Zij stelt verder bekend te zijn met verhalen van andere meisjes die verkracht, ontvoerd en vermoord werden en vreesde hetzelfde mee te maken en stelt hier zwaar onder te hebben geleden.

Waar verzoekster aanvoert dat zij op het moment van de feiten minderjarig was en dat minderjarigen een extra kwetsbare groep vormen, stelt de Raad vast dat verzoekster op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud op 22 november 2021 al meerderjarig was geworden. Van verzoekster kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij als meerderjarige in staat is om te voldoen aan haar verplichtingen in het kader

van de procedure. Verzoekster, noch haar advocaat hebben tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zij hiertoe niet in staat zou zijn. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij ten tijde van het persoonlijk onderhoud bijzondere procedurele noden had omwille van haar minderjarigheid, die het nemen van bepaalde steunmaatregelen rechtvaardigde.

Ook wordt vastgesteld dat verzoekster bij aanvang van de procedure een vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” heeft ingevuld en hierbij “*nee*” antwoordde op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure tot internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ). De Raad merkt verder op dat verzoekster evenmin enig medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat zij kampt met psychologische problemen ten gevolge van de gebeurtenissen in El Salvador, of waaruit zou blijken dat zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure. Het betoog dat zij het tijdens haar persoonlijk onderhoud moeilijk had om te praten over haar problemen, kan hier geen ander licht op werpen. Noch verzoekster, noch haar advocaat hebben tijdens het persoonlijk onderhoud enige opmerkingen gemaakt dat verzoeksters fysieke of mentale toestand haar zou verhinderen om te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure. Hoewel van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij dit zou vermelden, blijken zulke problemen evenmin uit het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster toont, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet aan dat zij niet in staat zou zijn geweest om aanspraak te kunnen maken op haar rechten of te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure en dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met bijzondere procedurele noden in haar hoofd.

Verzoekster toont hoe dan ook niet aan dat er in haar hoofd een bijzondere kwetsbaarheid moet worden vastgesteld en zij ingevolge haar psychologische toestand onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar El Salvador.

De loutere verwijzing naar haar verklaringen, de algemene toestand van het land en naar haar jonge leeftijd alsmede haar profiel als minderjarige op het moment van de feiten, als meisje, als vrouw en als makkelijk doelwit voor bendes volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hieromtrent in gebreke. Verzoekster doet met een dergelijk algemeen betoog en de uiteenzetting rond de term “gegronde vrees voor vervolging” geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen die maken dat verzoekster haar nood aan internationale bescherming niet aantoonst. Deze vaststellingen blijven dan ook wel degelijk gehandhaafd en worden voor de duidelijkheid hier hernomen: “*Er dient te worden opgemerkt dat uw moeder, (...), een verzoek om internationale bescherming in België ingediend heeft op 18 januari 2019, dat op 20 april 2020 werd geweigerd door het CGVS. In haar arrest bevestigde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze weigeringsbeslissing op 19 maart 2021. Zowel het CGVS als de RVV oordeelden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door uw moeder ingeroepen asielmotieven. U vermeldde kort sommige elementen van het asielrelaas van uw moeder die door het CGVS en de RVV als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Die elementen betreffen voornamelijk dat er geld werd gevraagd door de bendes (NPO, P.24). In de weigeringsbeslissing die uw moeder ontving (zie beslissing CGVS en arrest RVV (...), administratief dossier) wordt geargumenteed dat deze afpersing niet geloofwaardig is. Die beoordeling ondermijnt bij voorbaat uw asielrelaas, in het algemeen en in het bijzonder betreffende die verklaringen omtrent afpersing.*

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u aanhaalde, en op basis waarvan u verklaarde te zijn gevlucht uit El Salvador. U gaf aan dat u een vrees koesterde ten opzichte van uw land van herkomst ten gevolge van een zeer opdringerig bendelid, dat u vanaf september 2018 maandenlang meer dan 10 berichten per dag zou hebben opgestuurd, telkens als u buitenkwam of ergens heen ging (NPO, P.14). U beschreef de inhoud van die berichten: “wie denk jij wel dat je bent, dat je me niet gehoorzaamt”, “je moet doen wat wij van je eisen, anders weet je wel wat je te wachten staat” (NPO, P.10). Die berichten schreef het bendelid volgens u met het volgende in het achterhoofd: “dat ik moest komen wanneer hij me riep, omdat hij me ergens naar wilde meenemen, ik weet niet waar. Hij wilde me ontvoeren en iets met me doen” (NPO, P.16). Dat bendelid belaagde u met andere woorden om u dus te doen gehoorzamen, zodat u zou doen wat hij u opdroeg, en zodat u vrijwillig met hem zou meegaan. U bent hier echter nooit op ingegaan: “Ik heb nooit geantwoord” (NPO, P.10); “Ik heb nooit een persoonlijk gesprek met hem gevoerd” (NPO, P.14).

De agressieve toon van de berichten indachtig was het bendelid opvallend afstandelijk. U wist zelfs zijn naam niet (NPO, P.13). Hoewel hij u naar hem toe riep, bleef hij altijd op een afstand en koos hij er vooral voor om u via sms of via zijn vrienden te benaderen: "Ik ontving enkel die berichten en las die en dat is alles" (NPO, P.14); "Zoals ik voordien al heb gezegd, wanneer hij me volgde, dan spraken ze me toe, dan riepen ze me toe dat ik naar daar moest komen. Maar steeds van ver, nooit van dichtbij. Ik draaide me dan om, om te kijken en ik zag hem dan daar. En hij riep me ook naar hem toe. Maar van dichtbij nooit. [...] Hij hield zich altijd op een afstandje" (NPO, P.15); "Hijzelf is nooit komen spreken, maar zijn vrienden wel" (NPO, P.16). Die vrienden van het bendelid bedreigden u daarbij tot 4 maal toe met een pistool. Die specifieke bedreigingen vonden plaats in oktober en november 2018, en waren telkens vrij gelijkaardig: het doel was wederom dat u hen zou gehoorzamen: "Hij heeft dat wapen dan op mijn middel gericht en gezegd dat ik moest doen wat hij me zei. 'Als ik je zeg dat je ergens heen moet gaan, dan ga je daarheen. Dus anders weet je wat er te gebeuren staat', zei die nog" (NPO, P.10). Ook uw familie werd daarbij bedreigd: "als ik daartegen nog weerstand zou bieden, dan zouden ze met mijn familie beginnen. Omdat ik ongehoorzaam was tegenover hen. Ze zouden beginnen met mijn familie zodat ik zou inzien wat ongehoorzaamheid inhield" (NPO, P.17). Deze ernstige bedreigingen en voortdurende belaging ten spijt voldeed u nooit aan de verwachting van de bende om aan hen te gehoorzamen. U antwoordde nooit op de berichten die u gestuurd werden, noch ging u ooit in op de vraag van het bende lid om te komen wanneer u dat gevraagd werd (zie supra). Niettemin maakte de bende haar bedreigingen nooit hard.

Integendeel, nadat u uw simkaart had vernietigd, hetgeen u eind november 2018 deed toen de beslissing was genomen dat u El Salvador zou verlaten, stopte de stroom aan sms'jes ook. U ontving eind november 2018 nog een brief op school van het belagende bendelid, zeggende dat u niet aan hem zou ontsnappen ook al ontdeed u zich van uw gsm (NPO, P.13), en u kreeg later nog vriendschapsverzoeken op facebook van mensen die bij hem hoorden (NPO, P.20). Met uitzondering van die feiten stopte de persoonlijke belaging van het bendelid dat u zo kwelde (NPO, P.20). Wanneer u gevraagd werd hoe het kwam dat het bendelid, dat zo geobsedeerd door u was, gewoon leek te aanvaarden dat u hem telkens afblokte, antwoordde u: "Ik weet niet of hij dat aanvaard heeft, maar ik geloof dat hij geen andere optie had" (NPO, P.20). Nochtans was u nadat u uw simkaart had vernietigd en had beslist om het land te verlaten nog een maand in El Salvador, en in die periode hebt u uw "leven gewoon doorgezet" (NPO, P.21). De benedeleden hadden u dus nog steeds persoonlijk kunnen vervolgen, aangezien "ze wisten dat we nog altijd daar waren, dat we ons daar nog bevonden" (NPO, P.21). Waarom zij u sindsdien niet verder persoonlijk viseerden is dan ook hoogst onduidelijk. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielerlaas verder.

De vele bedreigingen aan uw adres hadden u tot het nemen van veiligheidsmaatregelen genoopt: "Ik ben dan ook opgehouden met alleen naar buiten te komen. Ik was altijd in het gezelschap van mijn moeder, mijn zus, of iemand anders, nooit alleen, uit angst. Ik bleef dan berichten krijgen" (NPO, P.10). Ondanks deze begeleiding van uw zus, en de vele tijd die u daarnaast op school en in de winkel met elkaar doorbracht, wist uw zus opvallend genoeg enkel dat u belaagd werd door een bendelid omdat u het haar verteld had, en had zij nooit iets gemerkt van een stroom aan sms'jes die u ontving (NPO (...), P.8). Daarnaast legde u omtrent uw handel en wandel zeer tegenstrijdige verklaringen af. Enerzijds verklaarde u dat u zichzelf isoleerde: "ik kon niet buitenkomen, enkel nog naar school gaan. Ik kende ook geen rust [...] Dat ik niet meer naar de les wilde, dat ik nergens meer heen wilde" (NPO, P.10). Anderzijds bleef u nog lang na het begin van de belaging vrijwilligerswerk doen voor de kerk en het ziekenhuis van El Espino, en stopte u daar slechts mee om redenen die volledig los staan van die belaging: "In het ziekenhuis en in de kerk ben ik gestopt in de laatste week van november. Ik wil zeggen, rond 18 of 20 november, iets in die aard. Want ik had daar een vorm van een contract lopen, tot een bepaalde datum, en ik kon dat dus niet voordien opzeggen" (NPO, P.19). Dat u in een noodsituatie contracten van onbetaald vrijwilligerswerk (NPO, P.5) niet kon opzeggen is allesbehalve geloofwaardig, temeer u bevriend was met de verantwoordelijke van het ziekenhuis (NPO, P.4). Overigens situeerde u de einddatum van uw werk in het ziekenhuis aanvankelijk pas eind december 2018, en verklaarde u dat u dat werk slechts had opgegeven omdat u naar België kwam: "we zijn naar België gereisd en dan ben ik moeten stoppen" (NPO, P.5). Uw vermeende isolatie en veiligheidsmaatregelen staan tevens in schril contrast met de beschrijving van uw vrijwilligerswerk: "Omdat ik de hele dag buitenshuis was. Ik zat nooit thuis. En dus zag ik ze zowat overal. Want ik hing dan hier rond, dan weer daar. Ik liep bijna mijn hele gemeenschap af, vanwege de dingen die ik deed. 's Ochtends de kinderen, 's avonds de ouderen. Ik ging van huis tot huis. Dan kwam ik ze op de ene plek tegen, dan liep ik ze weer op een andere plek tegen het lijf. Hier en daar ontmoetten we elkaar" (NPO, P.19). Niet enkel gaat deze beschrijving van uw dagelijkse activiteiten rechtstreeks in tegen uw verklaring dat u enkel voor school buitenkwam, bovendien is het allerminst aannemelijk dat u op deze

drukke dagen telkens begeleid werd door uw moeder of uw zus, zoals u ook had verklaard (zie supra). Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Hoewel u in december 2018 niet meer persoonlijk geïnterviewd werd (zie supra), vonden er volgens uw verklaringen wel nog steeds incidenten plaats: "We zagen nog steeds van alles gebeuren. Ze vroegen ons om geld, om spullen. [...] Dus het is niet zo dat ze niets meer deden, de dingen gingen nog altijd verder" (NPO, P.21). U ging tijdens het persoonlijk onderhoud echter niet dieper in op incidenten waarbij u geld of spullen zou gevraagd zijn geweest, en hield het uitsluitend bij blote beweringen over zulke gevallen van afpersing. Bovendien werd, zoals eerder in deze beslissing reeds werd vermeld, het verzoek om internationale bescherming van uw moeder geweigerd omwille van haar ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen omtrent afpersing in haar winkel (zie supra). U vermeldde daarnaast een incident waarbij bendeleden zich voordeden als politieagenten om zich toegang tot uw huis te verschaffen. U kon dat vermijden door de deur simpelweg niet open te doen (NPO, P.21). Ook dit incident kan bezwaarlijk als zwaarwichtig genoeg worden beoordeeld opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Het verzoek van uw broer (...) wordt niet ontvankelijk verklaard omdat hij er niet in slaagde eigen feiten aan te halen die voor hem een apart verzoek rechtvaardigden, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel(en) als jonge vrouwelijke studente op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke."

Het weze herhaald dat verzoekster haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet in concreto aantoont. Waar verzoekster verwijst naar haar verklaringen waaruit blijkt dat zij meisjes kent die gelijkaardige dingen hebben meegemaakt en waar het slechter is afgelopen en niemand sindsdien nog iets van hen heeft gehoord, plaatst zij de voormelde concrete vaststellingen niet in een ander daglicht.

Verzoekster stelt dat de beweerde tegenstrijdigheden met het asielrelaas van haar moeder te wijten zijn aan het feit dat verzoekster en haar gezin dachten dat de kinderen eveneens de kans gingen krijgen om hun verhaal te doen tijdens de asielprocedure van de moeder en wijst erop dat zij minderjarig was en niet werd gehoord. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing niet gesteund is op tegenstrijdigheden met het relaas van verzoeksters moeder.

De Raad wijst er overigens op dat in hoofde van verzoeksters moeder, die eerder een verzoek om internationale bescherming indiende en gelet op artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermoed wordt dit verzoek eveneens te hebben ingediend namens verzoekster die toen nog minderjarig was, de Raad oordeelde bij arrest nr. 251250 van 19 maart 2021 als volgt "Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de geloofwaardigheid van haar relaas en haar vrees voor vervolging omwille van de aangevoerde feiten en haar risicoprofiel. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt besloten dat de aangevoerde asielmotieven geen aanleiding geven tot de vaststelling van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster.

Verzoekster volhardt, ter minimalisering van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent het feit of zij afgeperst werd, in haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij niet wist dat 'renta' onder het begrip 'afpersing' valt. De Raad wijst erop dat verzoekster eraan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing reeds terecht werd geoordeeld dat deze verklaring niet kan worden aangenomen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster haar vrees zou beschrijven met

woorden die zij niet begrijpt. Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift stelt dat er nooit een “geldelijke” afpersing gebeurde, wijst de Raad erop dat dit verweer klemmt met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar zij uitdrukkelijk verklaarde dat de benedeleden vanaf augustus of september om geld begonnen te vragen en zelfs specificeerde dat zij 75 dollar vroegen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). De Raad is aldus bovendien van oordeel dat, ongeacht het feit of verzoekster al dan niet het begrip afpersing volledig begrijpt, van haar kan worden verwacht dat zij van bij aanvang van de procedure uitdrukkelijk zou vermelden dat zij ook renta of een geldbedrag diende te betalen aan de benedeleden.

Verzoekster vermeldde van bij aanvang van de procedure echter louter dat de benedeleden om “dingen” als “brood, snoep,...” vroegen zonder hierbij te vermelden dat zij ook geld begonnen te vragen (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 1). Zij verklaarde ook uitdrukkelijk: “Wat mij betreft, ik ben nooit afgeperst geweest maar als je afgeperst wordt dan ontvoeren ze je en doden ze je.” Aldus klemmen deze verklaringen met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad is dan ook van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat zij renta diende te betalen aan de bendes ondermijnt.

Waar verzoekster verder benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij een vorm van renta diende te betalen aan de benedeleden, merkt de Raad echter op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat het loutere feit dat de benedeleden af en toe een snack vroegen aan verzoekster niet volstaat om te besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt en dat verzoeksters vrees op dit punt verder wordt ondergraven door de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) verzoekster geen melding maakt van concrete bedreigingen of incidenten die tot haar vlucht uit haar land van herkomst hebben geleid, (ii) zij evenmin melding maakt van het feit dat na haar vertrek nog iemand naar haar op zoek zou zijn geweest of dat haar schoonmoeder, die woont waar de winkel werd ingericht, nog problemen heeft gekend en (iii) zij reeds op 21 november 2018 een paspoort ontving om het land te verlaten, doch slechts op 29 december 2018 effectief El Salvador verliet, wat er andermaal op wijst dat zij niet haar land van herkomst heeft verlaten omwille van een concrete en individuele vrees in haar hoofde.

Verzoekster benadrukt nog dat de commissaris-generaal niet betwist dat haar oudste dochter op school werd benaderd door leeftijdsgenoten die haar telefoonnummer wilden en in haar gezelschap wouden verkeren met het oog op rekrutering door een bende, doch zij gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze werd geoordeeld dat verzoekster op dit punt niet verder komt dan blote, vage en algemene beweringen die geen nood aan internationale bescherming aantonen. De Raad stelt in dit verband nog vast dat verzoekster bij aanvang van de procedure op geen enkel moment vermeldde dat haar dochter reeds benaderd is geweest door benedeleden doch louter in het algemeen verklaarde dat zij een vrees had dat haar kinderen zouden worden gerekruteerd (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 1-2). Indien haar dochter werkelijk reeds gevisieerd werd door de benedeleden kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster deze incidenten ook zou vermelden bij aanvang van de procedure wanneer haar gevraagd werd naar een overzicht van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst. Dergelijke vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen in dit verband.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Doorheen uw verklaringen hebt u trouwens geen geloofwaardige concrete elementen aangehaald die in uw hoofde een gegronde vrees of een reëel risico zouden doen vermoeden. Hierbij moet om te beginnen al worden verwezen naar uw verklaringen bij DVZ, waar u benadrukte dat u zelf nooit werd afgeperst (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U verklaart dat dit interview bij DVZ goed is verlopen en bent van mening dat u er een goede samenvatting hebt gegeven van uw problemen (CGVS, p.2). Het is dan ook weinig ernstig dat u nu plots verklaart dat u renta moest betalen, waartoe u niet langer de middelen had (CGVS, p.9,11). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken ontkent u niet dat u zoiets hebt gezegd, maar beweert u plots dat u soms woorden gebruikt die u niet begrijpt en dat u niet weet of renta moeten betalen eigenlijk een vorm van afpersing is. U voegt daar nog aan toe dat u zich niet alles wilt herinneren wat u hebt meegemaakt (CGVS, p.11). Het is echter volstrekt niet aannemelijk dat u zich bij het beschrijven van de vrees die u zegt te koesteren zou hebben bediend van woorden die u niet begrijpt, of niet bereid was om alle elementen te herinneren waarop u dergelijke vrees baseert. Evenmin hebt u enige medische documenten neergelegd waaruit zou blijken dat de werking van uw geheugen in verregaande mate is aangetast. In elk geval moet worden herhaald dat dergelijke vorm van afpersing, het feit dat benedeleden af en toe snoep, frisdrank of brood of uw kosten consumeerden, of andere vormen van diefstal zoals benedeleden die uw koopwaar opeisen (CGVS, p.11) geenszins ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien volstaan de door u aangehaalde feiten en elementen op zich niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) aan te tonen. Hierbij kan nog aangestipt worden dat uit de informatie aanwezig in uw administratief dossier bovendien blijkt dat

in El Salvador afpersing en het betalen van renta een wijdverspreide en alomtegenwoordige praktijk is waarmee veel Salvadoranen en bedrijven in aanraking komen. U maakt overigens ook geen melding van concrete incidenten of bedreigingen die tot uw vertrek hebben geleid en verwijst integendeel naar economische moeilijkheden die werden verzwaard door het gedrag van de bendeleden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.9,10,11).

Na uw vertrek is ook niemand meer naar u op zoek gegaan en u maakt geen melding van enige problemen die uw schoonmoeder, in wiens huis u de winkel had ingericht en die er nog altijd woont, zou hebben gekend (CGVS, p.8,11). Er is dus niets dat er op wijst dat deze bende enige belangstelling voor u aan de dag heeft gelegd. Het CGVS wenst aansluitend ook op te merken dat u op 21 november 2018 reeds een paspoort hebt gehaald met de bedoeling om El Salvador te verlaten (CGVS, p.3), en dat u pas op 30 december 2018 de Schengen-zone bent binnengekomen. Dat u zo lang hebt getalmd om te vertrekken wijst er opnieuw op dat u niet bent vertrokken omwille van een concrete en individuele vrees in uw hoofd. Dat u verder zegt te vrezen dat uw kinderen en vooral dan uw oudste dochter op school zouden kunnen worden gerekruteerd door de bendeleden die hun kinderen ook naar de school sturen (CGVS, p.7-8,9), volstaat ook niet om een gegronde vrees aan te tonen. In de eerste plaats komt u niet verder dan blote beweringen als u het daarover heeft. Verder blijken deze verklaringen zeer vaag en algemeen. Dat uw jongste dochter werd benaderd door leeftijdsgenoten die haar telefoonnummer willen hebben of in haar gezelschap wilden verkeren (CGVS, p.7-8,13) toont op geen enkele manier een nood aan internationale bescherming aan. Voorts moet uw bewering dat uw oudste dochter niet langer naar school durfde gaan (CGVS, p.9) sterk gerelativeerd te worden. Gevraagd of zij nog naar school moest gaan verwijst u immer enkel naar hogere studies, die financieel moeilijk liggen in uw gezin (CGVS, p.10). Daaruit blijkt alvast niet dat uw dochter omwille van haar profiel of van specifieke bedreigingen geen toegang had tot onderwijs. Daar waar het CGVS betreurt dat hoger onderwijs te duur zou zijn voor uw kinderen, toont ook dit geen nood aan bescherming aan, en moet worden aangestipt dat u beschikt over een familiaal netwerk dat zich tot in het buitenland vertakt en dat uw verwanten hebben bijgesprongen zodat u voor uzelf en uw kinderen de reis naar België kon betalen (CGVS, p.6,8,9,13). Dit element is trouwens ook een sterke indicator dat het voor u mogelijk zou zijn om op een andere plaats in El Salvador te gaan wonen, indien u dat verkiest. Uw problemen zijn immers lokaal van aard en recent van datum: u verklaart dat u in 2017 uw job in het hotel hebt opgezegd zodat u de kinderen kon wegbrengen en ophalen aan de school (CGVS, p.10) en dat u pas in 2018, dus in de maanden voor uw vertrek, last had van bendeleden die verwachtten dat u hen gratis van snacks voorzag (CGVS, p.9)."

"De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, geboorteaktes en huwelijksakte en uitreisvergunning van de kinderen bevestigen slechts jullie identiteit, nationaliteit, en gezinssamenstelling, punten die niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. De facturen van koopwaar en de foto's die uw advocaat met begeleidend schrijven heeft bezorgd aan het CGVS ondersteunen uw profiel als winkelluitbater, wat zoals hierboven reeds uiteengezet op zich geen nood aan internationale bescherming aantoon. De mediaberichten over de algemene situatie in El Salvador, tenslotte, houden geen verband met de door u ingeroepen feiten."

Op basis van de voorgaande vaststellingen en overwegingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven en deze hoe dan ook geen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofd van verzoekster. Aan dit oordeel wordt geen afbreuk gedaan door de opmerking in het verzoekschrift dat nergens in de bestreden beslissing sprake is van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas.

In zoverre verzoekster aanvoert dat haar profiel als ondernemer op zich volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen, merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat verzoekster louter omwille van dit profiel en haar aanwezigheid in El Salvador zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekster geciteerde UNHCR "Guidelines", waarin wordt gesteld dat "Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions or positions susceptible to extortion, (...) may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds." (p. 32). Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aldus in concreto aannemelijk te maken en een verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe niet. Hierboven is evenwel reeds gebleken dat de door verzoekster ingeroepen feiten geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in haar hoofd kunnen aantonen.

Hetzelfde dient te worden gesteld voor verzoeksters verweer dat zij over een risicoprofiel beschikt als ouder van minderjarigen die het risico lopen om te worden gerekruteerd. Uit de beschikbare informatie kan evenmin blijken dat verzoekster louter omwille van dit profiel en haar aanwezigheid in El Salvador zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd.

Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aldus in concreto aannemelijk te maken en een verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe niet. Hierboven is evenwel reeds gebleken dat de door verzoekster ingeroepen feiten geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde kunnen aantonen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet in concreto aannemelijk dat zij omwille van de door haar aangevoerde feiten en op grond van haar risicoprofiel een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador. Het betoog dat verzoekster in hoofdorde een toegeschreven politieke overtuiging heeft en in ondergeschikte orde deel uitmaakt van een specifieke sociale groep omwille van deze elementen kan aldus niet dienstig worde aangevoerd..”

Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat zij omwille van de door haar aangevoerde feiten en op grond van haar risicoprofielen een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar El Salvador.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Verzoekster toont bovendien niet aan in welke mate haar situatie gelijk is met de situatie van de personen in de aangehaalde rechtspraak.

Verzoekster wijst op het risico van terugkeerders naar El Salvador na een verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geviséerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18). Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benadeelden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van benadeegrelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benadeegrelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benadeelden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekster zo lang in België heeft verbleven dat zij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu de beweerdde problemen met een bende niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of gevisieerd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

In die zin beaamt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt bevestigd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

Hoewel in het verzoekschrift en ter terechtzitting gesproken wordt over de noodtoestand die op 26 maart 2022 in El Salvador voor één maand werd uitgeroepen nadat er meer dan 60 moorden plaatsvonden op één dag, blijkt deze plotse toename van het aantal moorden een eenmalige gebeurtenis te zijn. Verzoekster toont hiermee niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met haar algemeen betoog dat de situatie in El Salvador precair is, het bendege geweld er welig tiert en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld onder verwijzing van algemene landeninformatie toont verzoekster immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde artikelen in het verzoekschrift, waarvan enkele dateren uit 2018 en 2019 en bijgevolg van oudere datum zijn dan de informatie die de commissaris-generaal aanhaalt in zijn bestreden beslissing, laten niet toe anderszins te besluiten.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF